

– Her stóðu húsini hjá okkum, sum fórust í eldgosinum. Nú liggja tey einar 30, 40 ella 50 metrar undir grótbræðingini, sigur sumbingurin í Vestmannaoyggjunum, Varnik Niclasson

Varnik Niclasson:

Her stóðu nýggju húsini hjá okkum!

– Vit høvdu búð í húsunum í umleið eitt ár. Hetta var um 02-tíðina um náttina, meðan vit lógu og svóvu. Tað var skiparin hjá mær sum ringdi. Hann byrjaði við at siga: »Róligur, róligur ...« Eg visti slett ikki, hvat hann meinti við, men tá var tað farið at goysa. Skiparin bað okkum koma oman í havnina og oman í bátin beinanvegin. Tá vit hugdu út, stóðu eldsúlur longu upp úr fjallinum, sigur 79 ára gamli sumbingurin í Vestmannaoyggjunum, Varnik Niclasson

Vilmund Jacobsen

Tá Vikublaðið vitjaði í Íslandi í heyst, vitjaðu vit eisini ein dag í Vestmannaoyggjunum. Hetta var ein góður og sera hugnaligur dagur, har vit hittu føroysku hjúnini, Varnik Niclason úr Sumba og konu hansara, Marionnu, ættað frá Gjógv.

Hon fór til Íslands at arbeiða, og hann fór yvir at royna eydnuna sum fiskimaður. Tei hvørki kendust ella vistu av hvørjum øðrum, fyrr enn tey bláðung ein dag møttust mitt úti á vegnum í Vestmannaoyggjunum og hava verið saman síðan.

Tá vit sita við borðið í hugnaligu húsunum hjá teimum við góðum kaffi og køkum, sigur Marianna, at mamma hennara doyði, tá hon bert var ein stór smágenta.

– Mamma doyði frá mær og systkjum mínum, tá eg var 10 ára gomul. Hon doyði barsilssong, og barnið livdi. Pápi mín, Sivar Joensen, var jarnsmiður og hevði smiðju við síðuna av

Ógvusliga eldgosid í Vestmannaoyggjunum byrjaði mitt á nátt hin 23. januar í 1973, og 350-400 hús vórðu lögð í oyði

húsunum hjá okkum. Tei søgdu við meg, at »nú mást tú eiga barnið...«

Tað skilst á Marionnu, sum í dag er 82 ára gomul, at hetta var ein tung tíð, og tað var ein tung tíð, sum lá fyrri

framman hjá familjuni við Gjógv.

Tá Marianna var vordin tilkomin, gjørdist hon so spent eftir at sleppa til Íslands at arbeiða.

– Tað var okkurt, sum dró meg til

Íslands, og eg vildi bara sleppa yvir hagar. Hvi so var, dugi eg ikki at siga, men eg kendi ongan har yviri. Tá var eg 21 ára gomul og hevði hildið hús við pápa og systkjum mínum í fleiri ár.

Varnik, sum nærkaðist teimum 80, tá vit hittu tey bæði, kemur nú upp í prátið og sigur, at Marianna fyrst arbeiðdi í Reykjavík í eina stutta tíð, áðrenn hon fyrstu ferð kom í Vestmannaoyggjarnar.

– Hon kom higar saman við einari íslenskari vinkonu, sum hon arbeiðdi saman við í Reykjavík. Eg haldi, at vinkonan hevði skyldfólk í Vestmannaoyggjunum. Hetta var ein summardag í besta veðri. Eg haldi, at tað var ein sunnudag, og eg minnst ikki rættiliga, um tær steðgaðu her í ein ella tveir dagar. Tað var, meðan tær báðar vóru her, at vit møttust, og vit hava, sum Marianna sjálv segði, verið saman síðan. Á stutta steðginum, fann hon sær eisini arbeiði her. Hon segði arbeiðið upp í Reykjavík og kom higar at búgva.

Byrjaði sum flekjari

Men, hvat var tað, sum førði Varnik sjálvan til Íslands, og hvussu byrjaði ævintýrið hjá honum í Íslandi?

– Eg byrjaði at sigla sum 13 ára gamal, og eg hevði longu sum 17 ára gamal verið fyra summar við slupp undir Føroyum. Vit royndu eftir sild norðan fyri og saltaðu umborð. Um heystið í 1963, tá eg just var komin aftur av skipi, var lýsing í føroysku bløðunum, har íslenskt felag søkti eftir royndum flekjarum til trolara.

Hann sigur, at teir vóru fimm ungir dreingir úr Sumba, sum fóru til Íslands, og sjálvur var hann 17 ára gamal.

– Minnst eg rætt, fóru vit yvir í november mánaða í 1963. Vit komu umborð á ein ringan trolara, og vit tjentu einki. Millum jól og nýggjárs vóru allir trolararnir inni. Ein dagin, eg vitjaði inni hjá Frelsunarherinum í Reykjavík, kom eg í prát við stýrimann og bátsman á einum trolara, sum kallaðist Mars. Reiðarið átti tá triggj-